

Sygn. akt I CSK 182/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A. J.
przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 7 sierpnia 2013 r., sygn. akt VI ACa 689/13,

1) odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej uwzględnionego powództwa i w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia jej do rozpoznania

2) odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Warszawie zasądził Banku [...] S.A. na rzecz A. J. kwotę 15 660,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2008 r., oddalił powództwo co do kwoty co do kwoty 325 281,23 zł i w pozostałej części oddalił apelację pozwanego. Powódka zaskarżyła ten wyrok Sądu drugiej instancji w całości i wniosła o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy, trafnie pozwany Bank zarzucił w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że w części w jakiej powództwo zostało uwzględnione skarga kasacyjna była niedopuszczalna. W tym zakresie jest ona wyłączona, gdyż wyrok był korzystny dla skarżącej. Pokrzywdzenie orzeczeniem w tym wypadku było przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia (por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego zasadę prawną - z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108). Z tego względu w tej części skargę kasacyjną należało odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Choć skarżąca odwołała się do występowania w sprawie zagadnień prawnych, i oczywistej zasadności skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Ponadto skarżący powinien wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243, z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.). Ponadto prawidłowo sformułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).

Wyartykułowane w skardze kwestie w istocie nie odpowiadają wymaganiom, jakie powinno spełniać przedstawienie zagadnienia prawnego. W szczególności, nie zostały one sformułowane w sposób klarowny i nie przedstawiono w nich argumentacji jurydycznej wskazującej na możliwość różnych ich ocen prawnych. Wykładnia art. 752¹ k.p.c. dokonana przez Sąd Apelacyjny nie budzi zastrzeżeń. Daje on obowiązkanemu uprawnienie do sprzedaży papierów wartościowych w określonym czasie. Obowiązany może sprzedawać wszystkie posiadane papiery wartościowe, może sprzedawać ich część wystarczającą do zaspokojenia zabezpieczonej wierzytelności, może też nie sprzedawać żadnych papierów, dopuszczając, aby pozostawały na rachunku, do którego przez określony czas trwania postępowania, aż do ewentualnego upadku zabezpieczenia, nie będzie miał dostępu, licząc na to, że nie stracą one przez ten czas na wartości, a może nawet ich wartość wzrośnie.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego

zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100.). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyvodu nie zawiera. Poza tym nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepubl.).

Przede wszystkim zauważyć należy, że podstawą materialną rozstrzygnięcia Sądów *meriti* był art. 471 k.c. który w skardze kasacyjnej nie został wskazany jako naruszony. Rzeczywiście, pozwany Bank nie miał obowiązku doradzania powódce w kwestii realizacji uprawnienia sprzedaży papierów wartościowych wynikającego z art. 752¹ k.p.c. Powódka po otrzymaniu zajęcia wierzytelności o treści pozostającej w opozycji do tego unormowania powinna była złożyć skargę na tę czynność komornika na co trafnie zwrócono uwagę w odpowiedzi na skargę kasacyjną. Pomimo tego, Sąd Apelacyjny odwołując się do profesjonalizmu pozwanego przyjął, że Bank ponosi odpowiedzialność w związku z nienależytym wykonaniem łączącej strony umowy. Wbrew jednak stanowisku skarżącego sposób

wykorzystania opinii biegłego do wyliczenia odszkodowania nie narusza prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).